

Lời xin lỗi

Joyce Anne Nguyen

Haruki Murakami có câu "*For me I'm the self and you're the object. For you, of course it's the exact opposite- you're the self to you and I'm the object. By exchanging self and object, we can project ourselves onto the other and gain self-consciousness. Volitionally.*"

Bằng cách hoán đổi chủ thể và khách thể, ta có thể bước chân ra khỏi vị trí của mình, hoặc có thể đứng vào vị trí của người khác để đánh giá vấn đề từ góc độ toàn cục và khách quan hơn, để thông cảm với những suy nghĩ, lời nói và hành động của người khác. Như thế ta sẽ không trở nên chủ quan và đầy định kiến. Điều đó không phải ai cũng làm được. Có đôi khi trong 1 số trường hợp nhất định, ta quá quan tâm đến những vấn đề của mình và rắc rối của mình và mất khả năng nghĩ đến người khác và nhìn nhận vấn đề từ góc độ của người khác. Và tôi, nói 1 cách thẳng thắn, cũng không phải bao giờ cũng làm được. Tôi cố hết sức. Trong việc đánh giá con người, hoặc hiện tượng, tôi cố hết sức để phán xét và áp đặt trước khi thử nhìn vấn đề từ góc độ của người khác.

Nhưng vừa rồi, tôi đã hấp tấp. Nói 1 cách khác, bài viết này xem như một lời nhận lỗi. 2 ngày trước tôi đã viết bài "*Chủ nghĩa dạ dày*". Sau khi đọc lời nhận xét trên blog của bác Lê Diễn Đức, và nghe lời phê bình thẳng thắn của chính mẹ tôi (*tôi thường không đưa bài viết của mình cho mẹ tôi trước khi nó được phổ biến*), tôi đọc lại 1 lần nữa và nhận ra giọng điệu gay gắt như lộng ngôn của mình. Tôi vừa đọc bài viết "*Thông cảm cho nhau*" của blogger Blacky. Và tôi muốn viết bài này, xem như một lời xin lỗi.

Xin lỗi vì tôi đã quá áp đặt và quên đặt mình vào vị trí của người khác. Quên có cái nhìn khách quan, thông cảm hơn. Quên rằng mình chẳng là gì cả, chẳng có tư cách để nói người khác phải làm gì. Tôi chỉ mới 16 tuổi, và hiện tại tôi không còn sống ở Việt Nam nữa. Tôi rõ ràng không có tư cách lên tiếng, và nói người dân trong nước cần phải làm gì. Hiện tại tôi đang đọc cuốn "Đêm giữa ban ngày" của bác Vũ Thư Hiên. Và tôi nhận ra, mình không có tư cách nói người khác phải làm gì. Có thể từ góc độ của tôi, tôi nói họ vô cảm, nhưng nếu trong hoàn cảnh của họ, chưa chắc tôi đã làm được gì khác. Trong hoàn cảnh của họ, có lẽ tôi cũng sẽ phải đi làm, mỗi ngày chịu đựng những bất công đang diễn ra và học cách lờ đi. Việc đứng lên là vô ích, 1 cá nhân không thể tạo nên sự thay đổi. Mỗi người phải nghĩ đến bản thân mình, và gia đình của mình.

Trong cuốn "Đêm giữa ban ngày", bác Vũ Thư Hiên đã trích dẫn 1 câu nói của ông Vũ Đình Huỳnh, phải biết tùy vào hoàn cảnh mà có hành động cho phù hợp. 1 xác chết, dù là xác chết của 1 anh hùng, cũng chỉ là xác chết. Khi ở Việt Nam tôi đã quan tâm, nhưng chưa quan tâm nhiều đến chính trị. Nên lúc này tôi không có quyền phán xét bạn bè tôi, cũng như giới trẻ ở Việt Nam. Là cựu học sinh trường chuyên Lê Hồng Phong, tôi ý thức được chương trình nặng nề như thế nào. Cả thời gian để nghỉ ngơi và giải trí sau khi đi học, học thêm và hoàn thành bài vở còn không có nhiều, nói gì đến việc quan tâm đến chính trị. Tôi đang sống ở nước ngoài. Tôi không có quyền chỉ trích bất kỳ ai trong đồng bào tôi, đất nước tôi, dân tộc tôi. Giọng văn của tôi chẳng giúp ích gì cả, mà có

thể theo những khía cạnh nào đó có thể tôi đang tạo nên sự thù địch vì cách diễn đạt có phần khó nghe của mình.

Hôm nay tôi viết bài viết này, để xin lỗi mọi người trong nước.

Điều quan trọng nhất hiện nay mỗi chúng ta cần phải quan tâm, đó là hy vọng mọi người có thể đứng cạnh nhau đoàn kết trước nguy cơ vì Trung Quốc thôn tính, không để quê hương ta trở thành 1 Hong Kong thứ 2, 1 Tây Tạng thứ 2, 1 Tân Cương thứ 2..

Tất cả vì Việt Nam, đất nước ta, dân tộc ta.

Cám ơn mọi người về tất cả những sự ủng hộ cũng như phê bình đối với những bài viết cũ của tôi.

© Joyce Anne Nguyen

31/3/2010